

Barndomshemmet

(Tillägnade min syster i China)

Mångtusen mil, till världens andra ände,
Min tanke, fylld af längtan ilar hä'n,
Till näjden, där mitt första hem jag kände;
Jag minns det som det stod i solens sken,
Inbäddat mellan jättelika aspar;
På gården några äppelträd och askar,
Och blomsterdoft från häggar och syrén.

Jag minnes klart och tydligt landsvägsbacken,
På andra sidan hvilken, mossen var,
Där många kalla vinterkvällar, nacken,
Med kälkbacksåkning, satt på spel jag har.
Och där som månen mellan träden bligar
Jag igenkänner gamla fävallsstigar
Som minner mig om sälla barndomsda'r.

I endräkt växte vi i flock därhemma
Tills oro fyllde hågen och oss dref
Att världen och dess under lära känna;
På måfå vände vi vår lyckas stäf
Ut emot lifvets klippuppfyllda vatten,
Där månget nödrop minde oss i natten,
Om lömska skär och undervattensref.

En enda gång jag återsett det, sedan
Jag ung och hoppfull hemmet öfvergaf,
Då lät jag barndomsminnen leka, medan
Jag glömde farorna på lifvets haf;
Jag njöt af allt! Där nära intill knuten
Stod ännu kvar, fast utaf ålder bruten,
Vår gamla asp, på branten af sin graf.

Men främlingar mig i min lycka störde;
Förgäfves sökte jag en gammal vän,
Men fann, att jag ej detta hem tillhörde,
Där ingen fanns som kände mig igen.
Om du nå'n gång om barndomstiden drömmer;
Betänk att fantasi'ns förgyllning gömmer
På verklighetens hårda stötesten.

V. J. [Claës Wilhelm Jansson]

2 december 1913